

El voraviu Joan Vall Clara
joanvallclara@elpunt.info

Banyes de Broncano

Com Sánchez en la política, cauen en gràcia tant si són graciosos com si no

Com escrivia ahir de Pedro Sánchez, i deia l'àvia Neus, val més caure en gràcia que ser graciós. Això dona un cert avantatge a David Broncano (*La Revuelta*, de La 1) en la idiotitzant batalla per l'audiència que manté amb Pablo Motos (*El Hormiguero*, d'Antena 3). El jovent, l'esquerra caviar, el periodisme d'auto-proclamada categoria ètica especial i els influenciadors de la bola del govern més progressista de la història han xalat per com va resoldre Broncano dijous el que

ell va explicar com una mena de xantatge de Pablo Motos al pilot Jorge Martín perquè no fos entrevistat abans a La 1 que a Antena 3, on té previst que hi vagi la setmana vinent, i escrit des de fa mesos que hi anirà en exclusiva. No era, per tant, cap xantatge. Era un contracte, i el contracte es va complir, i Broncano no va poder passar l'entrevista que ja havia gravat amb Jorge Martín. Va passar un documental d'animals banyuts en la seva suposada genialitat per burxar en l'audiència

de Motos (genialitat que paguem tots plegats des dels 1.400 milions del servei públic RTVE). Però no és Motos qui ha tingut un atac de banyes recordant a Martín que tenia un acord signat de feia mesos. És Broncano qui l'ha tingut, quan s'ha adonat que produïó li havia fet gravar una entrevista que no es podia emetre fins després de la d'Antena 3. Però Broncano en la comunicació, com Sánchez en la política, cauen en gràcia tant si són graciosos com si no.

El quadern negre

Un fotoperiodista a la casa de Caldes on van morir la mare i les filles, i els Mossos a l'edifici de Barcelona on van morir el pare i dos fills ■ EPA/ACN

Caldes 2007; Barcelona 2024

ERRORS Les proves avalen que la mort d'un pare i els seus fills al gener a Barcelona va ser accidental, i no criminal com s'havia pressuposat; un cas com el que va passar a Caldes el 2007

“En relació amb la mort de tres persones el 8 de gener passat al barri d'Horta de Barcelona (un pare i els seus dos fills), la magistrada del jutjat d'instrucció 26 de Barcelona encarregada del cas va dictar, el mes de juliol passat, la interlocutòria d'arxivament provisional, donat que, tant de la inspecció duta a terme durant l'aixecament de cadàver com dels informes de les autòpsies i de la resta de proves complementàries, no en resulten indicis de la comissió de delictes.”

Aquest és el comunicat textual oficial que va passar ahir el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). És a dir, que al juliol el jutjat ja va descartar que la mort de Francisco Berenguer Moreno i els seus fills Xavi, de 10 anys, i Noa, de 7 anys, fos un cas de doble assassinat dels nens per part del pare que després aquest s'hagués suïcidat. Ho havien considerat un cas de violència vicària, “la més extrema que es pot exercir con-

tra una dona, matar els fill amb el mòbil cruel i espantós de fer viure un infern a la seva exparella”, tal com havia indicat la llavors portaveu del govern, Patricia Plaja. Els Mossos havien construït la “hipòtesi sòlida” que el pare havia matat els nens i després s'havia suïcidat, i es va difondre que el pare havia segellat les finestres abans d'obrir el gas per asfixiar els fills i a ell mateix. I es va fer una concentració de rebuig contra la violència vicària que va aplegar mig miler de persones. Van treure conclusions precipitades, perquè, segons el comunicat, del TSJC que arriba ara, tard, les morts que es van produir en un pis del número 47 del passeig Universal de Barcelona no van tenir un origen criminal. Les proves pericials i de laboratori avalen la mort accidental, per una mala combustió d'un aparell de calefacció.

El mateix va passar a Caldes de Malavella el 2007. El 23 de desembre es van trobar dues germanes, Wanda i Alicia, de 4 i 9 anys, mortes, i la seva mare, Esperanza Cortés Valiente, agonitzant a

casa seva, a la urbanització Turis Club de Caldes de Malavella. La mare va morir poca estona després a l'hospital. I la hipòtesi que van teixir i difondre públicament els Mossos va ser que la mare (que estava deprimida perquè havia perdut feia poc el seu home i pare de les nenes en un accident de trànsit) havia enverinat les nenes i després s'havia suïcidat. Una hipòtesi que, des del primer moment, els forenses no van veure clara perquè la pell dels cossos de les víctimes presentava un color rosat, típic de la intoxicació per monòxid de carboni. I les anàlisis de les mostres biològiques que es van enviar a toxicologia van demostrar que en realitat mare i filles havien mort per una intoxicació accidental de monòxid de carboni, per una mala combustió de la llar de foc. De fet, Esperanza Cortés s'havia queixat que la xemeneia de la casa no tirava bé. En aquest cas no hi va haver concentracions de rebuig al crim com en el cas del pare de Barcelona, però les conclusions també van ser precipitades i errònies.

Raça humana
Sara Muñoz

Llegir és cosa de vells

Visito el pis d'uns coneeguts, acompanyada d'altres persones. L'habitatge deu tenir uns vuitanta metres quadrats i en

unes quantes estances, diria que a totes menys la cuina i el lavabo, hi ha estanteries amb llibres. També sobresurten a les parets, sobretot les del menjador i el passadís, els elements que fan referència al setè art, com ara posters i lamine decoratives amb escenes d'alguns clàssics del cinema, com també s'observa alguna picada d'ullet a la música dels anys noranta, especialment als grups de pop-rock del moment. És fàcil endevinar que hi habita gent interessada per la cultura, i fins i tot m'atreviria a dir que gent amb bon gust perquè, a banda de compartir ídols, estan tots els accessoris distribuïts amb una harmonia que sembla perseguida amb escaire i cartabó. Es fan petits grups de convidats, els quals, a peu dret, s'embarquen en converses informals i disteses sobre la vida i sobre que en saps d'aquell que va marxar a treballar a l'estranger a una gran multinacional, d'aquell que va desaparèixer amb el naixement del segon fill o d'aquell altre que es va separar de la dona i tanca les discoteques com quan tenia vint anys. Entre tanta interacció, escolto com dos adolescents comenten els elements decoratius de la casa i com en diuen de tots colors quan arriba el torn de les estanteries de fusta amb llibres. El resum és que arruïnen el conjunt de la decoració perquè, segons el seu parer, tenir tants llibres és cosa de vells i converteix el pis en un espai antic i caduc. Primer penso que no convidaré mai els seus pares a casa meua, no sigui que vinguin acompanyats de les adorables criatures. Després em pregunto si estar a la moda, o tenir un habitatge *fashion*, passa per omplir les parets de dispositius electrònics i posters de cantants que quan els sentis només fan venir ganes d'enviar-los al logopeda.

Diari de redacció

Lluís Simon

El partit únic

Fa gràcia quan Illa, Sánchez i Collboni destaquen la facilitat amb la qual es posen d'acord en tot. Com si els mortals no sabéssim que són del mateix partit.